

32. neděle v mezidobí B

*Blahoslavení chudí duchem,
neboť jejich je nebeské království. (Mt 5,3)*

První čtení

1. Královská 17,10-16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle – jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: "Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil." Když mu pro ni šla, zavolal na ni: "Vezmi s sebou také kousek chleba!" Ona odpověděla: "Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme." Eliáš jí řekl: "Buď bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdní se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!" Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahý čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

Druhé čtení

Židům 9,24-28

Kristus nevešel do svatyně, zbudované (lidskýma) rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není (třeba), aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak (nastane) soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby (přinesl) spásu těm, kteří na něho čekají.

Potom se Ježíš posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: "Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí."

K zamyšlení

V dnešních čteních slyšíme dvakrát o vdovách. Nápadné je, že obě ženy něco určitého konají: odevzdávají vše potřebné ke svému životu – jedna dává vše prorokovi, jedna chrámu. Dnešní hlavní myšlenka se dá krátce formulovat: Nejde o část, jde o všechno! Ostatní lidé, o kterých je zmínka v evangeliu dávají mnoho, ale je to část z jejich majetků.

V těchto podobenstvích nejde o polarizaci, o dobro nebo o zlo. Ale jde o život, o zkušenost, že pokud chce někdo doopravdy žít, musí být připraven nejprve dát a to ne jen ledaco, ale to podstatné! Umět se vzdát je podmínkou pro budoucnost! Vdova ze Sarepty se musí odvážit přeskocit propast a dát vše, co jí ještě zbylo, aby mohla dále žít. Přílišná troufalost. A dlouho (až do konce sucha!) musí žít na pokraji svých možností, musí vždy znovu a znovu důvěřovat, že bude žít dále. Teprve v průběhu a při pohledu zpět je zřejmé, že více přijala, než dala...

Také my se často dostaneme na hranici svých možností nebo jsme se tam ocitli díky ostatním. Poznáme tak utrpení a bídu, která s tím souvisí. Nemáme svůj život pevně v rukou. Rádi bychom si kvůli šťastnému životu dělali zásoby – materiální, tak zdraví, jistoty a pracovního místa a v našich vztazích – a s bohatými rezervami sil pro všechny eventuality, abychom se mohli dělit s ostatními. Ve skutečnosti nám nezůstává nic jiného – jako vdově ze Sarepty – než trochu jistoty na zítřek, abychom byli schopni udělat další krok, ale už nestačí pro ten další...

Obdivující je pokoj vdovy tváří tvář smrti, a její vnímání potřeb ostatních v této zdánlivě bezvýchodné situaci a její důvěra v Boha. Lidé žijící na hranici svých možností vnímají potřeby druhých více a jsou méně sužováni strachem než ti, jejichž srdce a rozum jsou vydlážděni starostmi o zabezpečení a majetek...

Žít znamená být schopen vzdát se něčeho! Je to první a rozhodující podmínka pro to pravé štěstí. Kdo dokáže odstraňovat materiální i duchovní haraburdí, zažije novou vnitřní svobodu. Nebo kdo nechá své dospělé děti jít cestou jejich vlastní zodpovědnosti, ten bude obdarován novou zkušeností. Nebo ten, kdo se vzdá starých a nemocných způsobů života se může vydat novou cestou. Než se to však stane, pohybujeme se na existenční hraně a jsme po celou dobu odkázáni na Boha, že nám dá, to co potřebujeme. "Chléb náš vezdejší dej nám dnes" – ne pro zítřek nebo měsíc dopředu – prosíme našeho Otce. Komu se podaří všechno odevzdat Bohu a důvěřovat v Boží příslib, ten pocítí jeho vysvobozující blízkost, toho Bůh stonásobně obdaruje: "Nestarejte se, co bude."

32. neděle v mezidobí B

*Blahoslavení chudí duchem,
neboť jejich je nebeské království. (Mt 5,3)*

První čtení

1. Královská 17,10-16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle – jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: "Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil." Když mu pro ni šla, zavolal na ni: "Vezmi s sebou také kousek chleba!" Ona odpověděla: "Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme." Eliáš jí řekl: "Buď bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdní se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi!" Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahý čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

Druhé čtení

Židům 9,24-28

Kristus nevešel do svatyně, zbudované (lidskýma) rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není (třeba), aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak (nastane) soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby (přinesl) spásu těm, kteří na něho čekají.

Ježíš učil (zástupy): "Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud." Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: "Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí."

K zamyšlení

V dnešních čteních slyšíme dvakrát o vdovách. Nápadné je, že obě ženy něco určitého konají: odevzdávají vše potřebné ke svému životu – jedna dává vše prorokovi, jedna chrámu. Dnešní hlavní myšlenka se dá krátce formulovat: Nejde o část, jde o všechno! Ostatní lidé, o kterých je zmínka v evangeliu dávají mnoho, ale je to část z jejich majetků. V těchto podobenstvích nejde o polarizaci, o dobro nebo o zlo. Ale jde o život, o zkušenost, že pokud chce někdo doopravdy žít, musí být připraven nejprve dát a to ne jen ledaco, ale to podstatné! Umět se vzdát je podmínkou pro budoucnost! Vdova ze Sarepty se musí odvážit přeskocit propast a dát vše, co jí ještě zbylo, aby mohla dále žít. Přílišná troufalost. A dlouho (až do konce sucha!) musí žít na pokraji svých možností, musí vždy znovu a znovu důvěřovat, že bude žít dále. Teprve v průběhu a při pohledu zpět je zřejmé, že více přijala, než dala...

Také my se často dostaneme na hranici svých možností nebo jsme se tam ocitli díky ostatním. Poznáme tak utrpení a bídu, která s tím souvisí. Nemáme svůj život pevně v rukou. Rádi bychom si kvůli šťastnému životu dělali zásoby – materiální, tak zdraví, jistoty a pracovního místa a v našich vztazích – a s bohatými rezervami sil pro všechny eventuality, abychom se mohli dělit s ostatními. Ve skutečnosti nám nezůstává nic jiného – jako vdově ze Sarepty – než trochu jistoty na zítřek, abychom byli schopni udělat další krok, ale už nestačí pro ten další...

Obdivující je pokoj vdovy tváří tvář smrti, a její vnímání potřeb ostatních v této zdánlivě bezvýchodné situaci a její důvěra v Boha. Lidé žijící na hranici svých možností vnímají potřeby druhých více a jsou méně sužováni strachem než ti, jejichž srdce a rozum jsou vydlážděni starostmi o zabezpečení a majetek...

*Žít znamená být schopen vzdát se něčeho! Je to první a rozhodující podmínka pro to pravé štěstí. Kdo dokáže odstraňovat materiální i duchovní haraburdí, zažije novou vnitřní svobodu. Nebo kdo nechá své dospělé děti jít cestou jejich vlastní zodpovědnosti, ten bude obdarován novou zkušeností. Nebo ten, kdo se vzdá starých a nemocných způsobů života se může vydat novou cestou. Než se to však stane, pohybujeme se na existenční hraně a jsme po celou dobu odkázáni na Boha, že nám dá, to co potřebujeme. "Chléb náš vezdejší dej nám **dnes**" – ne pro zítřek nebo měsíc dopředu – prosíme našeho Otce. Komu se podaří všechno odevzdat Bohu a důvěřovat v Boží příslib, ten pocítí jeho vysvobozující blízkost, toho Bůh stonásobně obdaruje: "Nestarejte se, co bude."*